

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

10
2016

41 Kč / 1,60 €

Rande s Bohem

**„Nesmrtelný“
ve Vsetíně**
Festival United
zaplnil náměstí /6

Maxim
Maximov:
„V žádné církvi
mě nechtěli“ /8

**Mcdonaldizace
církve?**
Pavel Černý /14

úvodník

4 Služba nevěřícím dnes

Dan Drápal

reportáž

6 „Nesmrtelný“ pod valašským nebem

Tereza Zbranková

rozhovor

8 V žádné církvi mě nechtěli

Maxim Maximov

téma: Mezi mnou a Bohem

12 Zbraň proti strachu

Karel Řežábek

12 Řešit Boží problémy

Josef Mačák

14 Mcdonaldizace církve?

Pavel Černý

16 Proč mě Bible neoslovuje a nebaví?

Dalimil Staněk

17 Adam, nebo Mojžíš?

Josef Mačák

18 Co (ne)voní vám?

Ráchel Bícová

21 Proč potřebuji modlitbu

Lubomír Ondráček

můj příběh

22 Můj modlitební katalyzátor

Daniel Raška

23 Jít s Bohem na rande

Johana Dittrichová

z historie

24 Rekatalizace, která neuspěla

Jaroslav Pleva

připravujeme

■ téma: Setkání s nemocí či smrtí

- ☐ Jak nemoc ovlivňuje náš vztah s Bohem?
- ☐ Proč Bůh někoho uzdraví a někoho ne?
- ☐ Doprovázení umírajících
- ☐ Marie Svatošová: Je správné „milosrdně lhát“?

reportáž:
festival United
Křesťany podpořil starosta
6

8
rozhovor:
Maxim Maximov
Při domovní prohlídce u nás „našli“ zbraň

12
téma:
Mezi mnou a Bohem
Jak s ním budovat vztah?

24
Toleranční patent
Valaši hodili císaři petici do kočáru

ŽIVOT VÍRY

ročník 27 / říjen 2016

cena 41 Kč / 1,60 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.

KMS chce sloužit Božímu lidu.

Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Lucie Šváblová

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr

Korektury: Mgr. Tomáš Coufal, Zdenka Brázdilová

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8

tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923

e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz. Půlroční (250 Kč) či roční předplatné (499 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomocí on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku:

Knihkupectvo Jonatán,

Legionárska 2, 811 07 Bratislava

tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbnh.sk

<http://obchod.mrp.sk/vbnh>

Distribuce pro zdravotně postižené elektronicky:

Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1

tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků krátkit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka rádkové i plošné inzerce

je druhého dne předchozího měsíce.

Později zadané inzeráty zařadíme dle možností,

s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzerát odmítnout.

Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

křesťané se dělí na ty, kteří se modlí rádi, a na ty, kdo se modlí neradi. Ne každý ale takovou věc na sebe prozradí a ne každý si připustí, jak na tom s modlitbou ve skutečnosti je. Já se modlím rád – když už se k modlitbě dostanu. Většinou ze mě ale modlitba leze jak z chlupaté deky, z čehož pochopitelně nejsem nadšený, protože schopnost se intenzivně modlit intuitivně pokládám za měřítko duchovní zralosti, o kterou usiluji.

Obdivuji Mojžíše, který s Adonajem prožil na hoře 40 dní, a pak se tam z jistých důvodů vrátil a své modlení prodloužil o dalších 40. Chtěl bych být jako on, a přitom si většinou vystačím s půlhodinovou modliteb.

Proč se tedy modlím rád? Vlastně nevím. Možná proto, že cítím, že mě Bůh k modlitbě povolal. To, že se se mnou chce modlit sám dobrý Bůh, mě nenechává chladným. Taky se rád modlím proto, že jsem poznal, že moje modlitba má moc. Mnohokrát jsem zažil změnu, když jsem se za něco začal přimlouvat. Taky jsem opakovaně zjistil, že se některým lidem najednou nedařilo, když jsem se za ně přestal modlit. Tomu se vždycky divím. „Takový mdlý modlitebník jako já, a tohle...“ Vyzkoušel jsem si to už tolikrát, že se radši modlím.

U přitlumených modliteb často hraje roli únava. Pavel Neústupný, český emigrant v Německu, jehož jsem v Západním Berlíně navštívil ještě za komunismu (a od kterého jsem se možná modlitbou „nakazil“), to řešil silnými dávkami kofeinu (jeden z jeho nočních sloganů byl „káfo, brácho“) a tím, že při modlitbách chodil. Zjistil jsem, že když zrovna neprší, jsem venku schopen se modlit ve stavu, kdy bych doma tak akorát seděl před televizí.

Musím se do modlitby nutit? To ne. Dodržuji disciplínu, ale modlit se pro mě není nic tíživého. Když se modlím, naplňuje mě to, a někdy mám z modlení přímo radost. Nikdy se při modlitbě netěším, že už skončím (to bych totiž prostě skončil, protože mě k modlitbě nikdo nenutí). Problémem u mě bývá se k modlení přimět, tedy začít.

Přestože v praxi vidím, že někteří křesťané mají k modlitbě blíž než druzí, neznám v Písmu nic, co by naznačovalo, že k modlení je třeba zvláštní obdarování nebo povolání. Kdyby tam něco takového bylo, určitě bych si to pamatoval a bral to jako důkaz, že patřím do skupiny, která k modlitbě obdarovaná není.

Setkal jsem se s vžitou „teologickou“ konstrukcí, která se z modlitebníků snaží udělat něco jako evangelisty či učitele: Tamti jsou obdarováni k tomu a k tomu a tihle holt k modlitbě. Od seriózních zahraničních kazatelů jsem slyšel dokonce nesmysl, že modlitebníci víceméně patří do kategorie proroků. Myslím, že za tím

někde v pozadí stojí neuvědomělá snaha vyrovnat se s tím, že lidé, kteří s tím přišli, prožívali, že jsou tak špatní modlitebníci, že není možné, aby modlitební služba byla povoláním pro všechny.

Ale s modlitbou to není jako s charismaty ani jako s církevními úřady neboli služebnostmi. K modlitbě jsou

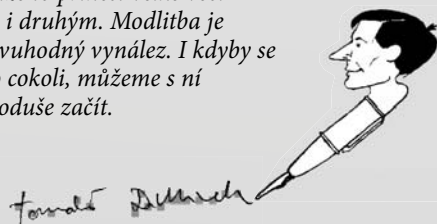
Usmolená modlitba

voláni všichni kristovci, úplně všichni (třeba 1Te 5,17). Jako křesťané se modlení nezbavíme. Modlitba zůstává naším doživotním úkolem. Když překvapen zjišťuji, že moje usmolená modlitba má dopad na životy lidí i na další věci, sedí mi to s univerzálním povoláním křesťanů k modlitbě – i takových, jako jsem já. Možná si Bůh o mé modlitbě nemyslí, že je to druhá jakost.

Prvním krokem ke zlepšení modlitebního života u člověka, který patří Kristu, může být, že si připustí, že se nemodlí rád. „Tak to být nemá, co s tím mám dělat? Jak najdu k modlitbě sílu? Pane, pomoz mi...“ No, vidím, že dotýčný je na dobré cestě. Ti, kteří se modlí rádi, ale moc to neumějí (což je, jak jsem se snažil vysvětlit, můj případ), to mají těžší.

Někteří křesťané mají z toho, že se nemodlí, tak špatné svědomí, že se prostě už nemodlí. Dívají se na sebe jako na modlitebníky-outsidery a lámou nad sebou hůl. Přitom modlitba je pro ně připravena a čeká na ně. Začít se modlit je to nejjednodušší, co člověk ve vztahu k Bohu může udělat. Dvouhodinová modlitba nemusí být víc než modlitba dvouminutová. Začít se modlit nás nestojí nic (o opakované nebo pravidelné modlitbě to neříkám), a přitom to může znamenat hodně.

Necítíš se hodný předstoupit před tvář svatého Boha? Gratuluji, právě jsi splnil nejtěžší podmínku, aby ses mohl začít modlit. Pomodlit se nás nic nestojí, a může to přinést velké věci nám i druhým. Modlitba je podivuhodný vynález. I kdyby se stalo cokoli, můžeme s ní jednoduše začít.

Služba nevěřícím dnes

Dan Drápal

Nerad bych působil jako staromilec, který si stěžuje na dnešní mládež. Jsem si rovněž vědom toho, že ve svých 67 letech už možná mladým lidem příliš nerozumím – nebo že jim rozumím méně, než když mi bylo třicet. Možná mě po přečtení tohoto článku někdo vyvede z omylu nebo mi někdo z mladších poradí, jak na to.

Mám na mysli vedení lidí ke Kristu. V tomto okamžiku mi hodně záleží na čtyřech lidech, které se snažím přivést ke Kristu. Je to poměrně hodně – většinou bývám v děletrvajícím průběžném rozhovoru s jedním, maximálně s dvěma takovými lidmi. Mám je všechny rád, myslím, že jim i rozumím, ale připadá mi, že přivést je ke Kristu je o hodně těžší, než tomu bylo v osmdesátých letech. Pokusím se popsat, na jaké překážky narážím.

Nedostatek vůle

U lidí, kterým se věnuji, není hlavní problém v tom, že by si neuvědomovali, že potřebují radikální změnu. Mnohdy jsou ze svého dosavadního

života nešťastní. Často mají dluhy, často trpí různými závislostmi, často touží po partnerském vztahu, v některých případech (zdaleka ne ve všech) ho i aktivně hledají. Problém není v tom, že by si to vše odmítali přiznat. Naopak, někdy o sobě mluví s otevřeností, která až překvapuje.

Jedna věc jim ale zoufale chybí: vůle. Schopnost dostat vlastním dobrým rozhodnutím. Někdy se s takovým člověkem i dohodneme, co by měl dělat, s čím by měl přestat a s čím naopak začít. Jenže rozhodnutí není nikdy realizováno, nebo je realizováno méně než polovičatě.

Při příštím setkání to tito lidé upřímně přiznají: „Já vím, zase jsem nesplnila to, co jsem si slíbila.“ „No jo, zase jsem ulítla.“

Je ovšem skutečností, že závažná životní rozhodnutí za druhého člověka udělat nemůžeme. Někdy se tito lidé chovají jako děti, jenže právně jsou plnoletí. Nemůžeme jim nic nařídit, a tak se někdy jen smutně dívám, jak zbytečně ztrácejí čas.

Popravdě řečeno, nestává se mi, že by si mi nějaká žena postěžovala, že nemůže dělat kariéru nebo že se jí kariéra nedaří tak, jak by si přála. Zato jsem se vícekrát setkal s mladou (nebo i starší) ženou, která otevřeně přiznává, že by si přála manžela a dítě a že se bojí, že jí ujíždí vlak.

Ne že by neměla dostatek přátel – mužů i přítelkyň. Mnohdy s nimi tráví hodně času. Sedí v kavárně, sedí na zahradě pod pergolou a klábosí o životě. Většinou

to ale nikam nevede a tyto známosti (nevím, zda se vlastně dá mluvit o přátelství) těmto lidem spíše brání, aby začali vést nový život s Kristem.

Tito lidé o Ježíši rádi poslouchají. Nemají jakýsi apriorní odpor, který jsem často pozoroval u lidí v osmdesátých letech. Ježíš je svým způsobem přitahuje. Ovšem patrně jen tehdy, když si o něm mohou nezávazně povídat. Když jim věnuji Bibli a řeknu jim, že musí začít poznávat Boha sami a že Bible je nejlepší zdroj poznání Krista i Boha Otce, přijmou ji vděčně, ale když se po týdně zeptám, zda si něco přečetli (samozřejmě jsem jim poradil, jak začít), tak opět „skutek utek“. Nedostatek vůle, neschopnost dostat vlastním dobrým rozhodnutím.

Opar new age

Další problém, na který jsem v osmdesátých letech narážel mnohem méně, se týká zahlcenosti jakousi mlhavou spiritualitou. Lidé rádi poslouchají, když jim vyprávím o Ježíši. Někdy dokonce reagují nadšeně a velmi živě. Nicméně během rozhovoru vyjde najevo, že věří v reinkarnaci, a s vážnou tváří vám začnou vyprávět, čím byli ve svém minulém životě. V některých případech pak vyjádří přesvědčení, že jejich současný

krátce

◆ **Česká bitva o Jeruzalém.** Palestinský velvyslanec v Česku Khaled Alatrash požadoval na českém ministerstvu zahraničí, aby ve školním atlase jako hlavní město Izraele nefiguroval Jeruzalém, sídlo izraelské vlády, Knesetu (parlamentu) i prezidenta. Ministerstvo protest předalo ministerstvu školství, které rozhodlo, že takový atlas naše školy používat nesmějí.

Proti tomuto rozhodnutí se zvedla řada protestů. V komentáři Gity Zbavitelové v ČRo zaznělo: „Orgán suverénní země vyhověl požadavku nacionalistické skupiny, která nemá vlastní stát, a před dvěma lety dokonce ohrozila bezpečnost českých občanů explozí výbušnin ve svém sídle v obytné čtvrti Prahy.“ V prohlášeníh ICEJ a kongregace Bnej

Israel se shodně píše: „Protest palestinského ‚velvyslanectví‘ je nutno vidět v kontextu širší dezinformační kampaně, která se snaží zbavit Židy práva na jejich historickou domovinu.“

Českému premiéru Bohuslavu Sobotkovi napsal starosta Jeruzaléma Nir Barkat a žádal ho, aby nešťastné rozhodnutí ministryně školství zvrátil.

V Praze na Václavském náměstí se 7. 9. konala demonstrace, na které se sešlo přibližně 300 příznivců Izraele a několik Arabů s palestinskou vlajkou. Ředitel ICEJ Mojmir Kallus setkání zahájil slovy: „Je to podobné, jako bychom demonstrovali za to, že Země je kulatá.“ Svým jménem akci zaštitilo ICEJ, Židovská liberální unie, Liga proti antisemitismu, senátorka Daniela Filipiová a dalších pět organizací. Z politiků kromě Filipiové promluvil místopředseda parlamentu Jan Bartošek a předseda TOP 09, poslanec Miroslav Kalousek.

Již den před demonstrací ministryně školství Kateřina Valachová tlaku veřejnosti ustoupila a zaujala neutrálnější stanovisko s tím, že se atlas zatím měnit nebude.

◆ **25. výročí Dětské misie.** Dětská misie (DM), která u nás působí již 25 let, sdružuje placené i dobrovolné pracovníky z protestantských církví s cílem předávat evangelium dětem z nevěřícího prostředí, vyučovat je a vést je k duchovnímu růstu.

Dětská misie patří do Child Evangelism Fellowship (CEF), která má asi 3250 pracovníků na plný úvazek ve více než 190 zemích světa. První misio-nářka CEF přišla do Československa v roce 1947, ale po necelých dvou letech byla

komunistickými úřady vypovězena ze země.

Po pádu železné opony byla v roce 1991 služba CEF u nás registrována jako Dětská misie. V současné době má u nás sedm placených pracovníků a asi 100 dobrovolníků.

Kurz DM o evangelizaci dětí, který se u nás konal poprvé v Kynšperku nad Ohří v roce 1991, má na 1200 absolventů. Z nich se rekrutují vedoucí Klubů dobré zprávy, dobrovolníci, kteří slouží skrze korespondenční kurzy, nebo instruktoři na táboře.

Skrze materiály nebo pracovníky DM bylo u nás za čtvrt století rozdáno přes 150 000 evangelizačních traktátů a osloveno přes 100 tisíc dětí. Asi 600 z nich přijalo Pána Ježíše.

„Z Božího slova víme, že dítě může být spaseno a může celým srdcem důvěřovat Bohu, ale je úžasné to zažít s konkrétními dětmi, které znáte a sledujete při jejich duchovním růstu,“ řekl Životu víry o tom, co ho v jeho práci nejvíce těší, národní ředitel DM Zbyšek Šíkula ze SCEAV. www.detskamisie.cz

◆ **Verdikt o azylu pro čínské křesťany odložen.** 60 čínských křesťanů uprchlých do Česka (viz ŽV 2016/9, str. 18) musí další měsíce čekat na verdikt úřadů, zda budou moci v zemi zůstat. Ministerstvo vnitra prodloužilo lhůtu pro udělení azylu o půl roku – do února. V zařízení pro uprchlíky v Havířově už rok čeká na azyl ještě dalších deset čínských křesťanů. Ani oni se patrně rozhodnutí ministerstva letos nedočkají. Přitom zákonem stanovena lhůta, kdy jsou úředníci povinni o azylu rozhodnout, je tři čtvrtě roku (90 dnů plus půl roku prodloužení). Oddalováním Ministerstvo vnitra reaguje na choulostivý problém: Pokud by ochranu Číňanům poskytl, oficiálně by tím přiznalo, že se v Číně porušují lidská práva, a to v období jednání vrcholných českých politiků s vládci komunistické Číny o dalších investicích. Úřady prodloužování lhůt odůvodnily složitostí případu a sběrem podkladů.

K případu vydalo 5. 9. předsednictvo ERC prohlášení, ve kterém apeluje na členy vlády, aby žádost o azyl byla brzy a kladně vyřízena. „Tito lidé se nacházejí ve velmi nejisté situaci. Jako ti, kdo zažili komunistický režim v tehdejší Československu stejně jako nadvládu jedné strany nad činností církvi, žádáme, aby se Česká republika nepodílela na, byť nepřímé, podpoře totalitních praktik a potlačování náboženské svobody skupin a jednotlivců,“ praví se v prohlášení, které podepsal mj. předseda ERC Daniel Fajfr.

neuspořádaný život je důsledkem jejich volby v minulém životě – je vlastně logickým vyústěním toho, jak si počínali v předchozím životě. Takže se s tím vlastně nedá moc dělat. Implicitně se pak zdá, že nějaké zlepšení by se dalo čekat spíše v následném životě, po další reinkarnaci.

V některých případech mám téměř hmatatelný pocit, že je něco drží. Především jim to „něco“ (my víme, že je to Boží nepřítel) brání v první návštěvě sboru. Mohl bych vyprávět, kolik překážek jednotliví lidé měli. Většinou se nedaly odsoudit jako pouhé výmluvy. Nečekaná návštěva kmotra z Poličky, babička upadla ve sklepě a potřebuje pomoc, ve škole je třídní schůzka, instala-

Proč je to těžší než dříve

Proč je to tak těžké? Mimo jiné proto, že dnes se za „normální“ považují věci, které byly dříve společensky neúnosné. Dnes se lidé mnohdy nestydí za to, že berou drogy. Nestydí se za to, že žijí promiskuitně. Někdy se nestydí ani za to, že vezmou dětem tátu nebo mámu nebo že přeberou přítelkyni partnera. Křiví lidé byli vždy, ale dřív se za to alespoň styděli. Netvrdím, že je to ten jediný důvod, ale zdá se mi velmi silný.

Dalším důvodem je, že máme velmi málo následovatelů vzorů. Pamatuji si na některé postavy ze svého dětství a mládí – učitelku ze základní školy, některé přátele mých rodičů, profesora z gymnázia, bratra, který vedl nedělní v našem evangelickém sboru – kterých jsem si hluboce vážil a kteří byli vzorem nejen mně, ale i řadě mých vrstevníků. Mýlím se, když se mi zdá, že takových lidí je dnes méně?

A pak je zde další problém: Tito lidé by byli rádi, kdybych si s nimi povídal častěji. Jenže já se musím nějak žít, občas hlídám vnoučata, mám své povinnosti ve sboru, starám se o maminku, a prostě ať to dělám, jak to dělám, nemohu sedět každý den tři hodiny pod pergolou a jen tak si nezávažně povídat. Pro tyto lidi by bylo nejlepší, kdyby se dostali do nějaké komunity – do Bételu, do Teen Challenge... Jenže ne vždy to jde (např.

Bétel je jen pro muže) a lidé, o nichž hovořím, takto radikální krok zpravidla nechťejí udělat.

Co si počít?

Mám nějakou radu? Modlit se a požádat o modlitbu členy skupinky nebo několik nejblíže bratrů a sester ze sboru. Vyzbrojit se trpělivostí. Nebýt vztekklý, když ten, s nímž mluvíte, už potřeby nedodržel svůj slib. Nenechat se otrávit, „s láskou je třeba začínat stále znova“, jak zpíval Jiří Suchý. Ale na druhé straně se nepodbízet. Ten, koho chcete přivést ke Kristu, nesmí mít dojem, že vám prokazuje nějakou milost, když si od vás vezme Bibli nebo nějakou křesťanskou knížku nebo když vám slíbí, že přijde do sboru. Nevzdejte to, když se vám bude zdát, že zápas postupuje podle vzorce „dva kroky kupředu, jeden krok zpátky“.

A ještě jedna rada – ta souvisí už s těmi modlitbami: Mluvte o tom na skupince. Ať je to zápas celé skupinky, nikoli pouze váš. Pokud se podaří, že s takovým člověkem bude mluvit víc lidí, že více lidem bude ležet na srdci, šance se zvyšují, že ve společenství – a nakonec i v novém životě – přece jenom zakotví.

Jsem skálopevně přesvědčen, že vaše práce nebude v Pánu marná. Ale dobře vím, že není snadná.

Mgr. Dan Drápal je teolog, spisovatel a publicista.

V některých případech mám téměř hmatatelný pocit, že je „něco“ drží.

tér přišel později, než měl, a trvalo mu to déle, než předpokládal, „musel jsem sestře, která je na dovolené, vyvenčit psa“, a pak takové ty normálnější: ujel mi vlak, nemohl jsem to najít atd. atd.

Sečteno a podtrženo: Zdá se mi, že lidé Krista dnes potřebují ještě více než dříve, ale nastoupit na cestu nového života je pro ně těžší než dříve.

Musím to ale trochu vysvětlit: Z hlediska věcnosti potřebujeme Krista všichni stejně, ať jsme se narodili v jakékoli kultuře a v jakémkoli století. Pokud jsem tedy napsal, že lidé potřebují Krista více než dříve, měl jsem na mysli časný život.

♦ **Islamisté kritizují papeže.** Internetový časopis Islámského státu Dabiq kritizoval papeže Františka za údajnou podporu homosexuálů (jejich čtenáři si těžko dohlédají, že papež ve vztahu k homosexuálům zastává konzervativní biblické postoje) a za jeho snahu o dialog s mírnějšími formami islámu, např. s významným arabským imámem z káhirské univerzity Al Azharel. Tato univerzita nedávno odsoudila terorismus, ale nedistancovala se od práva šaría ani od dalších prvků islámu s momenty násilí.

♦ **Svatořečení Matky Terezy.** První neděli v září papež prohlásil za svatou Matku Terezu, makedonskou misionářku v indické Kalkatě – 19 let po její smrti.

Agnes Gondža Bojadžiuová narozená 1910 se stala jedním z nejvýznamnějších křesťanských vedoucích 20. století. V Indii působila od roku 1929, nejdříve jako učitelka dívčí školy, pak jako její ředitelka. Ze soucitu s lidmi žijícími v pro nás nepředstavitelné chudobě vytvořil ženský řád Sestry milosrdenství, založený v roce 1950, jehož členky v bílém hábitu s modrými pruhy na okraji můžeme dnes potkat v Česku i v dalších více než 130 státech světa. V roce 1979 jí byla udělena Nobelova cena míru. Státní pohřeb v roce 1997 proběhl obdobně jako pohřeb Mahátmu Gándhiho, čímž indická

vláda Matce Tereze vyjádřila naprosto mimořádnou úctu.

Jak svědčí posmrtně vydané deníky, procházela Matka Tereza dlouhou krizí víry, což jí nebránilo ve službě chudým ani v budování řádu. Podle některých kritiků měla nezdravé pojetí utrpení, faktem ale zůstává, že pro tisíce trpících znamenala obrovskou pomoc.

Otazníky ovšem zůstávají nad nebiblickou tradicí jmenování a kultu svatých. Pro protestanty je římskokatolické pojetí svatých nepochopitelné a nepřijatelné, pro sekulární společnost jde o folklor.

♦ **Den pro rodinu.** Pražským Starým Městem prošel 13. 8. Pochod pro rodinu, na který navázalo „odpoledne pro rodinu“ na Kampě. Během pochodu vystupovaly mažoretky s hudebním doprovodem, účastníci nesli balonky, vlajky a transparency. Na Kampě navázal kulturní program, soutěže pro děti pod dohledem klaunů a maskotů, malování na obličeje, skákací hrad apod. Rodiny přihlášené prostřednictvím webu dostaly dárek.

Akci pořádal Výbor na obranu rodičovských práv (VORP) a Mladí křesťanští demokraté, podpořilo ji 50 organizací a dalších subjektů. Organizátoři vydali prohlášení pod názvem: „My jsme tady tak!“, kde upozornili na význam rodin založených na manželství muže a ženy, které se v naší zemi starají o své děti. „Atmosféra ve společnosti, ale též daňový systém bohužel

nezvýhodňují ty, kteří zodpovědně plní náročnou úlohu výchovy nových generací,“ praví se v prohlášení. „Ba právě naopak,

odměňuje paradoxně jednotlivce, kteří si vyberou pohodlný a ničím a nikým nevázaný životní styl, v němž žijí tak, jako by svět patřil pouze právě aktuálně žijící generaci. Naši volbu radostného předávání bohatství lidské lásky, která nepočítá, ale dává sama sebe, nikomu nevnučujeme. Chceme jen upozornit na to, že jsme tady tak!”

V prohlášení jsou i následující podněty pro českou společnost:

• Chceme omezit výrazné dopady majetkové nerovnosti, které zažívají rodiny v okamžiku narození potomků, zvláště je-li jich více.

• Chceme zamezit agresivnímu prosazování homosexuálního životního stylu jako zcela rovnocennému tradičním svazkům

ve školách. Děje se tak denně pod záminkou prevence homofobie či transfobie a jde o zcela umělé zastrašování.

• Chceme zamezit prosazování genderové ideologie prostřednictvím školního vzdělávání a veřejnoprávních médií.

• Chceme, aby všichni věděli, že rodina je bohatství, které nikdy nic nenahradí. Ale není zadarmo.

• Investic tímto směrem se nebojíme!

Dobře organizované příjemné rodinné setkání mělo dva záporny: Přišlo málo lidí (podle MF Dnes 300, podle Katolického týdeníku 1000) a akce se konala v době každoroční demonstrace homosexuálů Prague Pride. Tím vznikl dojem, že jde o protiakti, i když setkání mělo hodnotu a poslání samo o sobě.

♦ **Obrazy a modlitba.** V Praze u sv. Martina ve zdi vystavoval obrazy výtvarník Václav Lamr. Tento křesťan s letničním pozadím a od 60. let aktivní evangelista vy-

stavuje několikrát ročně, každá výstava má ale vlastní téma a náboj. Tentokrát se obrazy věnovaly modlitbě.

Nové akryly spojovaly barvu a biblické texty. V otevíracích odpoledních hodinách byl výtvarník většinou osobně přítomen a oslovoval diváky evangeliem.